

ἄμα ἑκαυτὴν ἢ κίνησις, τὸ πλῆθος ἐκάθησε καὶ ἤρ-
χισε νὰ τρώγῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης διαπύρου
ζέσεως, μεθ' ἧς καὶ ἐχόρευσε, καὶ ἐπήδησε, καὶ ἐ-
γρονθοκοπήθη. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐξεβαλον τῆς
κίβωτοῦ τὸν πουγγὴν, καὶ ἐστήσαν αὐτὸν ὁ θῆσιον ἐκ-
νω τῆς ἀμάξης, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐβίεπε
τὰ πλῆθη καὶ ἐπιδοκίμαζε τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ ἀγῶνες ἐπανελήφθησαν μετὰ
τοῦ αὐτοῦ ζήλου· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην συνήγω-
νίσθησαν ὅλοι μηδενὸς ἐξαιρουμένου, μήτε γυναικῶν,
μήτε παιδίων.

Ἐπὶ τέλους ἐβόησαν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ
γενῇ ἀπόφασις ἐὰν τὴν τελετὴν ἐμελλε νὰ ἐπιστέψῃ
τὸ ὕδωρ ἢ τὸ πῦρ. Ὁ λόγος διεμερίσθη, ὡς εἶπομεν,
εἰς δύο πεπυκνωμένα καὶ ἀπέραντα στρατόπεδα, ἅτινα
παρετάχθησαν περὶ τῆς καὶ κατὰ μήκος πρὸς τὰς
ἄκρας τῆς ἀμάξης. Δοθέντος συνθήματός τινος, ἤρ-
χισεν ὁ ἀγὼν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ αἰψὸς ἐμεινεν
ἀκίνητος, μετ' ὀλίγον δὲ ἐτείσθη ἀνεκπαισθήτως, ἐπὶ
πρὸς δεξιὰ, ἐπὶ πρὸς ἀριστερά, ἐπὶ πρὸς τὴν πρῶτην θέσιν,
ὡπὶ σπυρνώθη, ἐπανῆλθε καὶ πάλιν, ἐπὶ πρὸς τὸ τέλος πάν-
των ὑποχωροῦσα, καὶ αἰφνης κυλισθεῖσα μεθ' ὁρμῆς
εἰσέσπασε τὰς φάλαγγας τῶν ἐναντίων. Βοή σύμι-
κτος καὶ μεγάλη προεκήρυξε τὸν θρίαμβον τῶν πυρ-
καίων. Οὗτοι δὲ, συμβούλιον ποιήσαντες περὶ τοῦ
τρόπου καθ' ὃν ἦτο κατὰ τὴν ἰσχυρότητα νὰ κατ' ὅσον
τῆς, ἐθεώρησαν ἐντιμότερον νὰ μετεωρίσωσιν αὐ-
τὸν εἰς ἐκπυρτοκροτήσεως. Διὸ γεμίσαντες τὴν ἀ-
μάξαν πυρίτιδος καὶ ἄλλων πυροτεχνημάτων, καὶ κα-
τακαύσαντες τὸ σῶμα διὰ καυστικῶν ὑλῶν, ἀπεσφύ-
ρησαν μακρὰν, ὅθεν ῥίπτοντες φύσιγγας κατὰ τῆς μη-
χανῆς διέδωκαν τὸ πῦρ εἰς αὐτήν. Ἡ ἐκρηγνύουσα
ταχέως, κατεκερματίσθη τὴν ἀμάξαν, καὶ ἐξεσπενδό-
νιστε τὸν ὅσιον εἰς τοὺς οὐρανούς ἐν μέσῳ ἀνευφημιῶν
καὶ χειροκροτήσεων. Μετὰ τὴν εὐσεβῆ ταύτην πρᾶ-
ξιν τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ
σιωπὴ βαθυτάτη διεδέχθη τὴν θορυβώδη καὶ πυλὺκρο-
τον ἐκείνην παράτασιν.

Ἰσως ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ
ναυάρχου Νέλσονος, μετὰ τὴν ἐν Τραπαλγῶρ μάχην,
ἀπετίθη ἐντὸς πίθου μεστοῦ ρουμίου, καὶ ὅτι ὅταν
ἐπανῆλθε τὸ πλοῖον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ πίθος εὗρέθη
κενὸς· διότι οἱ ναῦται τῆς Νίκης εἶχον τοσάκις πίει
ἐξ αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἀφῆκαν οὐδὲ ῥανίδα· ὁσάκις δὲ
ἐμελλε νὰ ἐπαναλαβῶσι τὴν πρᾶξιν αὐτὴν ἔλεγον, « ἂν
ὕπαγωμεν νὰ κάμωμεν μίαν τρύπαν εἰς τὸν Νάυαρχον ».
Οἱ Βερμανοὶ ὁμῶς, διακριτικώτεροι τῶν Ἀγ-
γλῶν ναυτῶν, οὐδ' ἐγγίζουσι τὸ μέλι τῆς ἱερᾶς κι-
βωτοῦ ἐνὸς πλέει ἐντὸς αὐτοῦ ὁ πουγγὴς. Ἀλλ' ἐπι-
θυμεῖ νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης τί ἀπογίνεται; Μεταγ-
γίσκεται ὅλον εἰς φιάλας αἵτινες μεταφερόμεναι πω-
λοῦνται εἰς τῆς Καλκούτας τὴν ἀγοράν, ὡς ἄλλο
τοῦ Ὑμηττοῦ πραῖόν. Πόσον μακαρίζομεν τοὺς τρώ-
γοντας τὸ ἐξηγιασμένον ἐκεῖνο μέλι!

Η ΖΑΜΙΑ.

Ἡ Ζαμία εἶναι γένος φυτῶν εἰς τὴν μεγάλην τῶν

Δικοτυλῆδόνων διαίρεσιν ὑπαγόμενον, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν
οἰκογένειαν τῶν Κυκαδοειδῶν τὴν καὶ τελευταίαν τοῦ
φυτικού Βασιλείου.

Καὶ ἡ μὲν μορφή της πλησιάζει ἐκείνην τοῦ φοίνι-
κος καὶ τῶν δενδροειδῶν πτερίδων, αἵτινες ζῶσι εἰς
τὰ ἐντὸς τῶν τροπικῶν ὑγρὰς καὶ θερμότητας νήτους·
διὸ καὶ οἱ βοτανικοὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἠμφισβήτησαν τὴν
θέσιν τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ καθεῖη εἰς τὴν κλίμακα τῶν
ὄντων. Ὁ ὁργανισμὸς της ὁμῶς εἶναι πάντῃ διάφορος·
διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ γένους τῆς Κυκάδος ἀποτελεῖ ἰ-
διαίτη μίαν οἰκογένειαν συγγενεύουσαν μ' ἐκείνην
τῶν κωνοφόρων ῥητινοειδῶν δένδρων, ὅπου ἡ ἐλάτη, ἡ
πίτυς, ἡ ἄρκευθος καὶ λοιπὰ ὁμοῖα· φύτεως δένδρα.

Τὰ ἄνθη της εἶναι δίαικα, δηλ. μία ῥίζα φέρει ὅλως
διόλου ἄρρενα ἄνθη, ἄλλη δὲ τις ὅλως διόλου θήλεα.—
Ὁ κορμὸς ἀγλῶς καὶ ἀνευ διακλαδώσεων, τὰ φύλλα
πτεροειδῆ καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ σχημα-
τίζοντα κορυφῶδες φύλλωμα ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ κορ-
μοῦ, ἡ δὲ ἄνθησις εὐρίσκεται μετὰ τῶν φύλλων κα-
τὰ τὰς βάσεις των ὡς ἐκείνη τοῦ φοίνικος.

Τὰ ἄρρενα τῶν ἀνθέων σχηματίζουσι στρόβιλον ἀ-
νάλογον ἐκείνου τῆς κοινῆς κουκουναριᾶς, εὐρίσκονται
δὲ καμπυλωτάτα ὑπὸ τὰς ξυλώδεις ἀσπιδοειδεῖς
λεπίδας αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ὅλον τῆς ἀνθήσεως καὶ
γέμουσιν ἀφθονωτάτης κόνεως γονιμοποιητικῆς, κα-
θὼς πάντοτε συμβαίνει εἰς τὰ δίαικα φυτὰ εἰς τὰ ὅποια
ὁ πάνσοφος τοῦ παντός δημιουργὸς πρὸς διαίωνα τὴν
τοῦ εἴδους ἐπεδαφίλεισε ἀφθονώτερα τὰ γεννητικὰ ὄρ-
γανα ἐξ ὧν πηγάζει ἡ καρποφορία.

Τὰ δὲ θήλεα γεννῶνται ὑπὸ παρομοίας φύσεως ξυ-
λώδεις λεπίδας ὡς καὶ τὰ ἄρρενα, κεῖνται ὁμῶς ἀνὰ
δύο κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν, τὸ σχῆμα γωνιώδη ἀκα-
νόνιστα, καὶ φέροντα ἕκαστον στίγμα ἐπιρῶδες κεφα-
λωτόν.

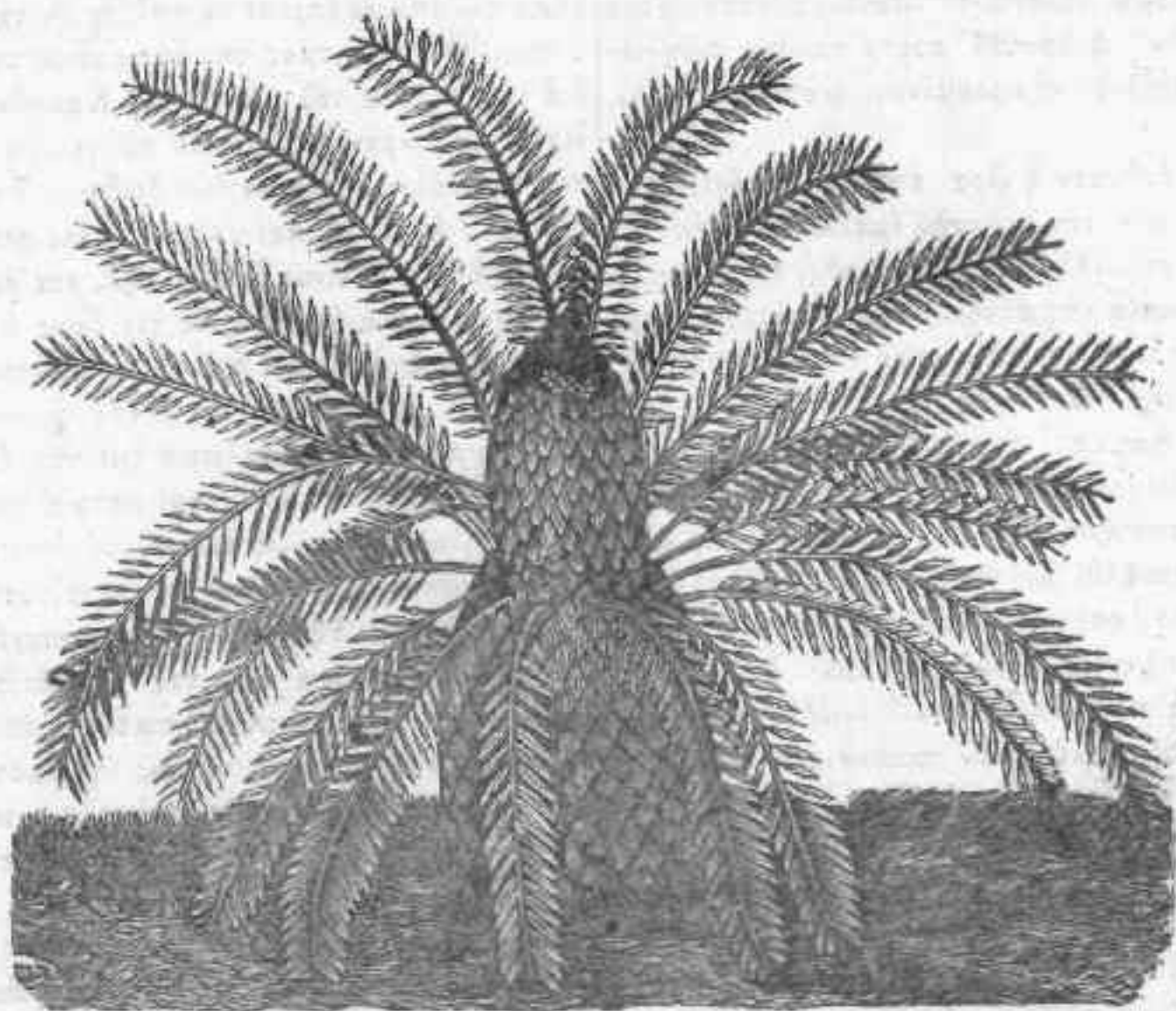
Ὁ δὲ καρπὸς σύγκειται ἀπὸ δύο βάρους συγκε-
κολλημένας, ὡσείδεις, ἀμβλείας, σαρκώδεις, καὶ μο-
ναχώρους, τῶν ὁποίων ἕκαστη περιέχει ἰσῶδες τι κά-
ρυον, ὑπόμηκες τὸ σχῆμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται
ὡσείδης σπὸρος περικλειὸν λεύκωμα σαρκῶδες, εἰς τὴν
βάσιν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ ἔμβρυον, ἥτοι τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο τοῦ σπόρου, ἐξ οὗ μελλεῖ νὰ βλαστήσῃ
ἄλλο ὁμοῖον φυτὸν, ἐὰν τύχῃ τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦ-
το βαθμὸν ὑγρασίας καὶ θερμότητος.

Αἱ γνωσταὶ σήμερον Ζαμίαι τὸν ἀριθμὸν 25—30
ζῶσιν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμε-
ρικὴν, τὴν Φλωρίδα, τὸν ἅγιον Δομίγκον, καὶ ἄλλας
νήτους, καὶ ἀνάλογα κλίματα· πολλῶν δὲ οἱ καρποὶ
εἶναι φαγώσιμοι.

Ἀλλ' ὅ,τι περίεργον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας περὶ τοῦ πηραδόξου τούτου καὶ πε-
ριέργου φυτοῦ, εἶναι ὅτι τὰ φυτὰ ταῦτα εἶναι τὰ μόνον
λείψαντα τῆς παναρχαιοτάτης τοῦ κόσμου βλαστήσεως.
Κανεὶς βέβαια δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν ἦτον ἄλ-
λοτε ὅπως εἶναι σήμερον. Πολλὰ μεταβολαὶ γαιολογι-
καὶ διαδοχικῶς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς μετέλλαξαν, καὶ
πολλὰ γενεαὶ ὄντων ἀλληλοδιαδόχως ἀναφανίσαι
κατεστράφησαν. Ἀφίνοντες τὰ σαφῆ καὶ τρανώτατα
μαρτύρια τὰ ὅποια ἡ παλαιοντολογία ἀρθρῶς παρτί-

χει, μακρὰν τοῦ νᾶ ἀναφέρωμεν τοὺς γιγαντώδεις ἐκείνους καὶ παραδόξους σκελετοὺς τῶν ζῶων, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὰ διάφορα τῆς γῆς στρώματα. ἀρκού μεθ' αὐτὸν νᾶ εἰπώμεν ὅτι ἡ παλαιὰ βλάστησις τοῦ κόσμου, καὶ τὰ παλαιὰ ὅσα τὰ ὅποια ἐκαλύπτον ἀπεράντους τῆς γῆς ἐκτάσεις καὶ μεγαλωτάτας νήσους, συνέκειντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ δένδρεϊδεις περὶ-δας καὶ ἄλλα γιγαντιαῖα κρυπτόγεια, ἀπὸ τινος κενόφορα καὶ ἀπὸ τὰ κυκαδοειδῆ φυτὰ, ἐν οἷς καὶ ἡ Ζαμία.

Ἐξ αὐτῶν τῶν μεγάλων δασῶν ἐσχηματίσθησαν τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα λιθανθρακρυχεῖα, τὰ ὅποια εἶναι σήμερον τροφὴ τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἀπωτάτης συγκοινωνίας· ἀλλὰ ἐκ τῶν εἰδῶν ἅτινα συνεκρό-τουν τὰ παρμεγέθη ταῦτα καὶ πυκνὰ δάση δὲν ζῶσι

σήμερον ἀνέλογα, εἴμῃ ἡ Κυκάς, ἡ Ζαμία, αἱ δένδρεϊδεις περὶδες καὶ ἄλλα ὀλίγα, τὰ ὅποια ζῶντα ἐντὸς τῶν τροπικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν θερμοτάτων καὶ ὑγρῶν νήσων, μᾶς βιάζονται νᾶ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀλάνθαστον συμπέρασμα, ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς γῆς εἰς τοὺς προκατακλυσμαίους χρόνους δὲν ἦτον ὅποια εἶναι σήμερον, καὶ ὅτι τότε καὶ τὰ ψυχρότερα κλίματα. ἔχαιρον τοῦλάχιστον τὴν ὑπάρχουσαν σήμερον εἰς τοὺς τροπικοὺς θερμότητα.

Θὰ σταματήσῃ ἕως εἰδῶ ἄραγε ἡ μεγάλη διὰ τὰς μεγάλας ἀνακαινίσεις τάσις τῆς φύσεως; καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς, εἴμεθα ἡ τελευταία ἐπὶ τῆς σφαίρας πλάσις; ...—μόνος ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει. Ο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ὁ χάριν ἐπιστημονικῆς περιηγήσεως ἀποδημήσας πρό τινας ἐξ Ἀθηνῶν συνάδελφος ἡμῶν Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆς, παρέδωκεν ἡμῖν μετὰ τῶν ἄλλων ἔργων αὐτοῦ τῶν διὰ τῆς Πανδώρας δημοσιευομένων, καὶ σύντομόν τινα πραγματείαν περὶ τῶν Συμαϊκῶν χειρογράφων. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσωμεν νᾶ κοινοποιήσωμεν αὐτήν, ἀνέγνωμεν εἰς τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἐκδιδόμενην ἑφημερίδα ΠΑΤΡΙΣ, τὰς δύο ἐπομένους ἐπιστολάς τοῦ σοφοῦ δημογενοῦς ἡμῶν Ἀνδρέου Μουστοξύδου, δι' ὧν, σπιγματίζων τὸ μυθῶδες τῶν χειρογράφων τούτων, εὐχεται νᾶ κατακαλύψῃ αὐτὰ ἡ λήθη

πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους. Ἐκ τοῦ μετὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας καταχωριζομένου ὀλιγοστίχου προλόγου τοῦ Κ. Ἀ. Ρ. Ραγκαβῆ παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι καὶ ὁ συνάδελφος ἡμῶν, ὕβρει τοῦ ἔθνους θεωρήσας ἐκείνης τοὺς περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἀνωτέρω χειρογράφων ισχυρισμοὺς, ἔγραψε τὰς βραδύτερον δημοσιευομένας κρίσεις, ὧν ἡ ἀξία καθίσταται σήμερον, μετὰ τὴν γνώμην τοῦ πολυμαθοῦς φιλολόγου τῆς Κερκύρας, ἐτι μᾶλλον ἀναμνηστικῆς. Ν. Δ

Κύριον Συγτάχτα.

Πολλὰ καὶ ἀντιφερόμενα ἀλλήλοις ἀνεγνώσθησαν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἑφημερίδας καὶ ἄλλαχοῦ, ὅχι μόνον περὶ τῶν εἰς μίαν μου ἐπιστολήν πρὸς τὸν Κ. Σιμωνίδην περιεχομένων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. Διὸ, ἂν καὶ τὸ μὲν κῦρος τοῦ ὀνόματός μου δὲν εἴναι τοσοῦτον, ὅσον πολλοὶ τῶν εὐμενῶν ὁμογενῶν ὑπολαμβάνουσιν, ἐγὼ δὲ εἰς ἄκραν λυποῦμαι εἰάν καὶ ἐμμέσως συντείνω εἰς τὸ νᾶ προξενήσω δυσσεσκείας εἰς ὅποιονδῆποτε, ἀναγκαζομαι ὁμῶς εἰς μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας καὶ εἰς ἀπαλλαγὴν πάσης εὐθύνης νᾶ δηλώσω, ὅτι ὑπάρχει τῷ ὄντι μία μου ἐπιστολή πρὸς τὸν Κύριον Σιμωνίδην, ἔχει δὲ ἀπαραλλάκτως ὡς ἔπεται.

Κερκύρα 26 Ἰουλίου 1850.

Ἀνδρέας Μουστοξύδης.